

העורב והנוצות / עיבדה יהודית דיסון

עורב שחור אחד ישב על ענף, שקוע בהרהורים.

"מדוע אני היחיד מִבֵּין כל העופות, שנוצותיו שחורות? מדוע מכוער אני, וקולי צרוד? לכל אחד מהעופות יש נוצות צבעוניות ויפות, ירוקות או אדומות, צהובות או כחולות, רק אני מכוער. עליי לייפות את עצמי. אולם איך אעשה זאת, ואני כל כך שחור?" כל היום ישב לו על הענף, שקוע במחשבותיו. לעת ערב נצנץ רעיון במוחו.

5

"אם כל נוצותיי שחורות ומכוערות," אמר העורב לעצמו, "אֶקְשֵׁט את עצמי בנוצות של אחרים. אקח לי נוצה אחת מכל עוף, רק נוצה אחת, ואתקע אותה בגופי. כך אהפוך לעוף המקושט והיפה ביותר מבין העופות."

הלך העורב יום-יום לקְנִי העופות והוציא לו נוצה אחת מכל קן. כשהיו בידיו נוצות רבות, תקע אותן בגופו והופיע בפני אספת העופות, מקושט בשלל צבעים. התהלך לו העורב המקושט מלא גאווה לפני העופות, כשהוא פורש לראווה את קישוטיו, וכאילו אומר: "ראו מה יפה אני! אין עוף יפה ממני."

10

תִּמְהוּ העופות: "מי הוא זה, ואיזה הוא העוף הזה בעל שלל הנוצות! זהו עוף כה יפה! מעולם לא ראינו שכמותו. אולם גאוותן הוא העוף הזה ומוזר, וגם צורת עורב לו. בואו ונתקרב אליו," אמרו העופות זה לזה, "ונבדוק אותו מקרוב." ניגשו העופות לעורב כדי לבדקו ולעמוד על טיבו מקרוב, והנה אחד צועק:

15

"שלי הנוצה האדומה שבגופו!"

ואחר צועק: "שלי הנוצה הירוקה!"

"וממני לקח את הכחולה..."

20

כך צעקו כל העופות. מיהרו כולם והתנפלו על העורב. כל עוף חטף את נוצתו מגוף העורב – ופרח לו.

משאר העורב הקנאי מבויש ונכלם ללא נוצות, כולו מרוט ושרוט, ואמר בבכי מר:

"זה סופו של מי שמתקשט בנוצות של אחרים, ואיננו שמח בחלקו ובאשר לו."

ישיר